

O apărare a calvinismului

C.H. Spurgeon

(Extras din *Autobiografia* lui Spurgeon, capitolul 16)

Vechiul adevăr pe care l-a predicat Calvin, pe care l-a predicat Augustin, pe care l-a predicat Pavel, e adevărul pe care trebuie să-l predic eu azi, ori altfel aş fi necredincios conştiinţei mele şi Dumnezeului meu. Nu pot modela adevărul; nu cunosc aşa ceva ca tocirea tăişului ascuţit al unei doctrine. Evanghelia lui John Knox este Evanghelia mea. Ceea ce răsunat ca un tunet de-a lungul Scoţiei trebuie să răsună din nou de-a lungul Angliei. – C.H.S.

Este un lucru mare să-ţi începi viaţa de credinţă crezând o învăţătură bună şi solidă. Unii oameni au primit douăzeci de „evanghelii” diferite în cam la fel de mulţi ani. Este greu să prezici câte „evanghelii” vor mai primi până când vor ajunge la capătul călătoriei lor. Eu mulţumesc Domnului pentru că El m-a învăţat Evanghelia mai devreme în viaţa mea şi am fost perfect satisfăcut cu ea încă de pe atunci, în aşa fel încât nu mai doresc să cunosc alta. O constantă schimbare a crezului este o pierdere sigură. Dacă un pom este dezrădăcinat de vreo două, trei ori pe an, nu vei avea nevoie să construieşti un pod mare în care să-ţi înmagazinezi merele deoarece nu vei avea recoltă. Când oamenii îşi schimbă mereu principiile doctrinale, ei nu sunt înclinaţi să aducă mult rod pentru slava lui Dumnezeu. Este bine pentru tinerii credincioşi să înceapă prin a stăpâni bine învăţăturile fundamentale pe care Dumnezeu le-a predat în Cuvântul Său. Dacă aş crede predicile unora despre o mântuire temporară, fără valoare, care durează doar pentru o vreme, cu greu aş putea fi recunoscător pentru această mântuire, dar când ştiu că pe aceia pe care Dumnezeu îi mântuieşte El îi mântuieşte cu o mântuire veşnică, când ştiu că El le dă o neprihănire veşnică, când ştiu că El îi pune pe aceşti oameni pe stânca veşnicei Sale iubiri şi că El îi va duce pe aceştia în împărăţia Sa veşnică, o, atunci mă minunez cu adevărat şi sunt uimit că o astfel de binecuvântare mi-a fost dată mie!

„Opreşte-te suflete! Dă slavă şi minunează-te!”

Întreabă: „O! De ce asemenea iubire pentru mine?”

Harul m-a pus pe mine în numărul acela

Al celor ce fac parte din familia Mântuitorului

Aleluia

Mulţumiri, veşnice mulţumiri, pentru Tine! “

Presupun că există unele persoane a căror minte înclină într-un mod natural înspre învățătura liberei voințe a omului. Eu pot doar să spun că mintea mea înclină înspre învățăturile harului suveran. Câteodată, când văd câte un caracter dintre cele mai rele pe stradă, eu simt că inima mea trebuie să izbucnească în lacrimi de recunoștință deoarece Dumnezeu niciodată nu m-a lăsat să acționez ca și acești oameni! Mă gândesc că, dacă Dumnezeu nu m-ar fi atins cu harul Său, ce mare păcătos aș fi ajuns! Aș fi atins cele mai înalte trepte ale păcatului, aș fi plonjat în adâncimile răului și nu m-aș fi oprit de la vreun viciu sau vreo nebunie, dacă Dumnezeu nu m-ar fi restrâns. Simt că, dacă Dumnezeu m-ar fi lăsat singur, eu aș fi devenit un adevărat rege al păcătoșilor. Eu nu înțeleg motivul pentru care sunt mântuit cu excepția faptului că așa a vrut El. Dacă ar fi să mă uit cu sinceritate în urmă, nu pot să văd niciun fel de motiv în mine însumi care m-ar îndreptăți să fiu părtaș harului Divin. Dacă nu sunt în acest moment fără Hristos, este numai deoarece Isus Hristos Și-a făcut voia Lui în mine și cu mine, iar voia Lui a fost ca eu să fiu cu El acolo unde este El și să mă împărtășesc din slava Lui. Eu nu pot să pun coroana decât pe capul Aceluia al cărui har puternic m-a salvat atunci când mă îndreptam înspre prăpastie. Privind în urmă la viața mea spirituală, pot să văd că începutul ei a fost Dumnezeu, Dumnezeu într-un mod eficient. Eu nu am luat nicio torță cu care să aprind soarele, ci mai degrabă, soarele este acela care m-a iluminat. Eu nu mi-am început viața spirituală - nu, eu mai degrabă am dat cu piciorul și m-am împotrivit Duhului atunci când El m-a atras. Pentru un timp eu nu am fugit după El. Există o ură naturală în sufletul meu împotriva a tot ce era bun și sfânt. Amenințările erau fără efect asupra mea, avertizările erau ignorate, fulgerele erau disprețuite; cât privește șoaptele iubirii Sale, ele erau respinse ca fiind ceva mai puțin decât nimic, deșarte. Dar, sunt sigur, acum sunt sigur, în ce mă privește, că „Numai El este mântuirea mea”. El a fost acela care a întors inima mea pe dos și m-a adus, îngenunchiat, înaintea Lui. Eu pot într-adevăr spune împreună cu Doddridge și Toplady:

„Harul mi-a învățat sufletul să se roage,

Și mi-a învățat ochii să verse lacrimi”.

Și, gândindu-mă la prezent, pot adăuga următoarele:

„Acest har m-a păstrat până în această zi

Și nu mă va lăsa să plec”.

TOȚI SUNTEM ARMINIENI ÎN VIRTUTEA FIRII NOASTRE PĂMÂNTEȘTI

Îmi pot aminti bine modul în care am învățat doctrinele harului, toate deodată. Născut, ca fiecare dintre noi, de altfel, un Arminian, eu credeam vechile lucruri pe care le auzeam mereu de la amvon și nu vedeam harul lui Dumnezeu. Când veneam la Hristos, eu credeam că le făceam pe toate eu însumi și că eu Îl căutam pe Domnul cu sinceritate, nu aveam nicio idee că Domnul

era acela care mă căuta pe mine. Eu nu cred că tânărul convertit este conștient de aceasta la începutul vieții sale de credință. Îmi amintesc ziua precisă și ora în care am primit pentru prima oară aceste adevăruri în sufletul meu: când, după cum spunea și John Bunyan, ardeau în inima mea ca și fierul înroșit și îmi pot aminti cum am simțit că am crescut de la starea de bebeluș la starea de om mare într-o singură clipită - că am făcut un progres imens în cunoașterea Scripturii, deoarece am găsit, odată pentru totdeauna, cheia care desface enigma adevărului lui Dumnezeu. Într-o anume seară, pe când stăteam în Casa Domnului, nu mă gândeam prea mult la predica acelui predicator deoarece nu o credeam. Mă gândeam: „Cum am ajuns oare să fiu un creștin?”. L-am căutat pe Dumnezeu. „Dar cum am ajuns să-L caut pe Dumnezeu?”. Adevărul a licărit brusc în mintea mea: Eu nu L-aș fi căutat pe El decât dacă ar fi existat o influență precedentă în mintea mea care să mă facă să-L caut. M-am rugat, mă gândeam, dar apoi mi-am zis: Cum am ajuns să mă rog? Am fost îndemnat să mă rog prin citirea Scripturilor. Cum am început să citesc Scripturile, atunci? Le-am citit, dar, ce oare m-a determinat să o fac? Atunci, într-o singură clipă, am văzut că Dumnezeu era în spatele tuturor acestor lucruri, am văzut că El era Autorul credinței mele și, astfel, întreaga doctrină a harului s-a deschis înaintea ochilor mei și de la acea învățătură nu m-am mai depărtat de atunci și doresc să fac din aceasta mărturisirea mea constantă: „Atribui schimbarea din viața mea într-un mod integral numai lui Dumnezeu”.

Odată am participat la un serviciu divin unde textul biblic s-a întâmplat să fie: „El va alege o moștenire pentru noi”, și omul care ocupa amvonul acelei biserici era un Arminian având tare puțină înțelepciune duhovnicească. Astfel, el a început spunând:

„Acest pasaj se referă numai la moștenirea noastră temporară, neavând nimic a face cu destinul nostru veșnic, deoarece”, spunea el „noi nu vrem ca Hristos să aleagă pentru noi în ceea ce privește Raiul sau Iadul. Este așa de clar și de ușor să alegi raiul încât fiecare om are atâta înțelepciune firească cât să aleagă Raiul. Noi nu avem nevoie de vreo inteligență superioară care să aleagă Raiul sau Iadul pentru noi. Rămâne la latitudinea voinței noastre libere și avem la dispoziția noastră destulă înțelepciune, suficiente mijloace pentru a judeca noi înșine în ceea ce ne privește”. Așadar, după cum omul nostru a dedus într-un mod foarte logic, nu avem nevoie de Isus Hristos ca să facă o alegere pentru noi. Noi putem să alegem moștenirea pentru noi înșine fără niciun ajutor. „Of!”, mă gândeam eu, „dar, bunul meu frate, s-ar putea să fie foarte adevărat că am *putea*, dar, eu cred că noi ar trebui să vrem ceva mai mult decât înțelepciune firească înainte de a *putea să alegem bine*.”

SUVERANITATEA LUI DUMNEZEU ÎN VIAȚA OAMENILOR

În primul rând, dați-mi voie să întreb, nu ar trebui oare ca noi toți să acceptăm o Providență guvernatoare și o mână a lui Iehova ca mijloc prin care noi am venit în această lume? Acei oameni care cred că, după ce ne-a pus în această lume, Dumnezeu ne lasă în mâna liberei noastre voințe să alegem lumea aceasta sau cealaltă ca să ne direcționeze pașii, trebuie să admită

că intrarea noastră în lume nu a fost alegerea noastră, ci, mai degrabă, Dumnezeu este acela care a ales pentru noi. Ce circumstanțe erau în puterea noastră pentru a ne ajuta să ne alegem părinții? Am avut noi vreun cuvânt de spus în această privință? Oare nu ne-a ales Dumnezeu Însuși părinții, locul nașterii și prietenii? Oare nu ar fi putut El să aleagă ca eu să fiu născut având pielea de altă culoare, având ca mamă o ființă murdară care să mă îngrijească într-un staul murdar și să mă învețe să mă închin înaintea dumnezeilor păgâni, la fel de bine ca și o mamă evlavioasă care zi și noapte să-și plece genunchii în rugăciune pentru mine? Sau, nu ar fi putut El oare, dacă ar fi dorit, să-mi dea ca părinte un om deșănțat, un om de pe buzele căruia să fi auzit un vocabular înfricoșător, murdar și obscen? Nu m-ar fi putut El pune într-o familie în care un bețiv să-mi fie tată, un om care m-ar scufundat și pe mine în închisoarea ignoranței și m-ar fi pus în lanțurile fărădelegii? Oare nu a fost Providența lui Dumnezeu aceea care a ales să-mi dea o soartă atât de fericită făcând ca amândoi părinții mei să fie copii ai Lui devotați în a mă crește în frica de Dumnezeu?

SUVERANITATEA LUI DUMNEZEU ÎN MÂNTUIRE

Pentru a dovedi doctrina alegerii, John Newton obișnuia să spună o istorioară hazlie despre o femeie care zicea: „Ah, domnule, Dumnezeu a trebuit să mă iubească înainte ca eu să fiu născută, că de nu, El nu ar fi văzut nimic demn de iubit în mine după aceea”. Eu sunt convins că acest lucru este adevărat și în ceea ce mă privește. Eu cred în doctrina alegerii deoarece sunt convins că, de nu m-ar fi ales înainte de întemeierea lumii, nu m-ar fi ales niciodată. Și El a trebuit să mă aleagă din motive necunoscute mie, deoarece eu nu am putut găsi nici măcar un singur motiv în mine însumi care să mă învrednicească să fiu iubit cu o dragoste specială. Astfel, sunt forțat să accept această mare învățătură biblică. Îmi amintesc de un frate Arminian care îmi spunea că a citit Scripturile de zeci de ori și că el niciodată nu a putut găsi învățătura despre alegere în ele. El a adăugat că era convins de faptul că le-ar fi găsit dacă cu adevărat erau acolo, deoarece a citit Cuvântul îngenuchiat fiind înaintea Domnului. Eu i-am răspuns: „Eu cred că tu citești Biblia dintr-o poziție destul de inconfortabilă și cred, de asemenea, că, dacă ai citi-o liniștit pe un scaun confortabil, ai putea să o înțelegi mult mai lesne. Roagă-te cât mai mult cu putință, dar este superstițios a crede că există ceva în postura trupului când citești. Pe de altă parte, dacă ai reușit să citești Biblia de 20 de ori fără să găsești nimic despre doctrina alegerii, de mirare ar fi dacă ai găsi ceva în toată Biblia. Cred că ai galopat prin Scripturi atât de repede încât nu ai apucat să scoți nici măcar o idee inteligibilă cu privire la înțelesul lor.”

Dacă ar fi un lucru uimitor să vezi un râu țâșnind afară din pământ, cât de minunată ar fi priveliștea unui vast izvor din care toate râurile pământului să țâșnească dintr-o dată în sus, un milion de râuri născute dintr-un singur izvor? Ce priveliște măreață ar fi! Cine și-o poate imagina? Și, totuși, dragostea lui Dumnezeu este acea fundație în care toate râurile de milă care ne-au îmbucurat rasa - toate râurile de har din toate timpurile - își au originea. Suflete al meu, stai și tu la marginea acestei sfinte fântâni și dă slavă preamărind pentru totdeauna pe Dumnezeu,

pe Tatăl Tău, care te-a iubit! La început, când acest mare univers exista doar în mintea lui Dumnezeu, înainte ca munții să fie făcuți și ei, și cu mult înainte ca lumina să licărească pe tot întinsul cerului, Dumnezeu a iubit creaturile Sale pe care le-a ales. Înainte de a exista vreo ființă creată - când eterul nu era vânturat de aripile îngerilor, când spațiul în sine nu exista deloc, când nu exista decât singur Dumnezeu, chiar și atunci, în acea singurătate a Divinității și în acea adâncime și profunzime calmă și liniștită, inima Lui era mișcată cu dragoste pentru aleșii Săi. Numele lor erau scrise pe inima Lui și ei erau iubiții inimii Lui. Isus Și-a iubit poporul înainte de întemeierea lumii - chiar din veșnicie! Și, când El m-a chemat prin harul Său, El mi-a zis: „Eu te-am iubit cu o dragoste veșnică: de aceea, te-am atras la Mine cu o iubire plină de bunătate.”

Apoi, la împlinirea vremurilor, El m-a cumpărat cu sângele Său. El a permis ca inima să-I fie rănită adânc din cauza mea înainte ca eu să-L iubesc. Da, când El a venit la mine pentru prima oară, nu L-am respins eu oare? Când a bătut prima dată la ușă, și când a cerut permisiunea să intre, nu L-am scos eu oare afară în ciuda harului Său? O, îmi amintesc cum eu am făcut deseori astfel până când, într-un sfârșit, prin puterea harului Său eficient, El a spus: „Eu trebuie să intru și Eu voi intra”. Și atunci El mi-a schimbat inima și m-a făcut să-L iubesc. Dar chiar și acum, eu aș fi continuat să mă împotrivesc dacă nu ar fi existat harul Său. Bine, atunci, din moment ce El m-a cumpărat atunci când eu eram mort în păcate, nu se subînțelege oare, ca o consecință necesară și logică că El a trebuit să mă iubească pe mine mai întâi? A murit Mântuitorul meu pentru mine deoarece eu am crezut în El? Nu. Eu nu existam pe atunci. Nu eram în ființă. A putut deci Mântuitorul să moară pentru că eu aveam credință când eu însumi nu eram încă născut? A putut fi oare posibil un astfel de lucru? A putut aceasta să fie originea iubirii Mântuitorului meu pentru mine? O, nu! Mântuitorul meu a murit pentru mine cu mult înainte ca eu să fi crezut. „Dar”, va zice cineva, „El a prevăzut că tu vei avea credință și, ca o consecință, te-a iubit”. Ce a prevăzut El oare despre credința mea? A prevăzut El oare faptul că eu îmi voi procura acea credință eu însumi și că voi crede în El prin forțele mele? Nu. Hristos nu putea să prevadă aceasta, deoarece niciun creștin nu va spune vreodată că credința vine de la ea înseși fără darul și fără lucrarea Duhului Sfânt. M-am întâlnit cu mulți credincioși mari și am vorbit cu ei despre această problemă, dar nu cunosc niciunul care să fi putut să spună cu mâna pe inimă: „Eu am crezut în Isus Hristos fără ajutorul Duhului Sfânt”.

DEPRAVAREA OMULUI

Sunt legat de doctrina depravării inimii omului deoarece mă văd pe mine însumi depravat în inima mea și am dovezi zilnice care-mi arată că nimic bun nu locuiește în mine. Dacă Dumnezeu intră în legământ cu un om care nu a căzut, omul fiind o creatură atât de neînsemnată, acesta este un act de bunăvoință din partea Lui; dar, dacă Dumnezeu intră în legământ cu omul păcătos, omul este atunci o ființă atât de respingătoare încât trebuie să fie, din partea Domnului, un act de grație pură, liberă, bogată și suverană. Când Domnul a intrat în legământ cu mine, eu sunt sigur că a fost totul numai har, nimic altceva. Când îmi amintesc ce cuib de animale și păsări

necurate era în inima mea și cât de puternică era voința mea neînnoită, cât de încăpățânată și de răzvrătită împotriva suveranității domniei divine, mă simt mereu îndemnat să ocup cel din urmă loc în casa Tatălui meu și, când voi intra în rai, va fi pentru a merge printre cei mai mici dintre toți sfinții în calitate de șef al păcătoșilor.

HAR DE LA ÎNCEPUT PÂNĂ LA SFÂRȘIT

Răposatul domn Denham a pus la picioarele portretului său un text foarte admirabil: „Mântuirea este a Domnului”. Aceasta este esența și substanța Calvinismului. Dacă cineva mă va întreba ce înțeleg eu că înseamnă a fi un Calvinist, voi răspunde: „Calvinistul este acela care spune că mântuirea este a Domnului”. Nu pot găsi în Scripturi altceva decât această învățătură. Este esența Bibliei. „El este stânca mea și mântuirea mea”. Spune-mi orice contrar acestui adevăr și va fi erezie, spune-mi o erezie și eu voi putea să-i găsesc originea aici, în faptul că s-a depărtat de la acest adevăr mare, fundamental, tare ca granitul: „Dumnezeu este stânca mea și mântuirea mea”. Care este erezia Romei dacă nu adăugarea a ceva la meritele desăvârșite ale lui Isus Hristos - aducerea unor lucrări ale cărnii pentru a asista în justificarea păcătosului? Și care este erezia Arminianismului dacă nu adăugarea a ceva la lucrarea Mântuitorului? Fiecare erezie, dacă este adusă în forma ei brută, va fi descoperită aici. Eu am propria, personala mea opinie că nu se poate predica Hristos și Hristos crucificat decât în cazul în care se predică ceea ce noi numim în zilele noastre Calvinism. Numele acesta nu este decât o poreclă. Calvinismul este Evanghelia și nimic mai mult. Nu cred că putem predica Evanghelia dacă nu predicăm justificarea numai prin credință, fără fapte. Nu cred că putem predica Evanghelia dacă nu predicăm despre suveranitatea lui Dumnezeu în împărțirea harului și nici nu cred că putem predica Evanghelia dacă nu preamărim iubirea lui Iehova cea neschimbătoare, care alege, veșnică, imutabilă și cuceritoare. Nu cred că putem predica Evanghelia decât dacă ne bazăm pe răscumpărarea specială și particulară a aleșilor Săi, răscumpărare plătită în mod integral pe acea cruce, și nici nu pot înțelege o Evangheliie care îi lasă pe sfinți să cadă după ce au fost chemați, și care suportă ca copiii lui Dumnezeu să fie arși în focurile iadului după ce au crezut odată în Isus. O astfel de Evangheliie eu o urăsc.

„Dacă vreodată se va întâmpla,

Ca o oiță din turma lui Hristos să cadă.

Sufletul meu, slab și fricos,

Ar cădea de-o mie de ori pe zi.”

Dacă un sfânt iubit de Dumnezeu ar pieri vreodată, la fel de bine ar putea să piară toți; dacă unul din cei ce au intrat în legământ s-a pierdut, la fel de bine ar putea să se piardă toți, deoarece atunci nu mai ar exista nicio promisiune adevărată, ci Biblia este o minciună și nu

există nimic în ea care să merite aprobarea mea. Aș fi un necredincios imediat ce aș crede că un sfânt al lui Dumnezeu poate să cadă definitiv. Dacă Dumnezeu m-a iubit odată, atunci El mă va iubi pentru totdeauna. Dumnezeu are o minte atotputernică. El a aranjat totul în giganticul Său intelect cu mult înainte de a crea și, odată ce El a pus ceva la punct, El nu se mai întoarce să altereze ceea ce a făcut. „Aceasta trebuie să fie”, spune El, și mâna de fier a destinului notează evenimentul respectiv și ceea ce spune Dumnezeu se face. „Acesta este scopul Meu”, și el va sta în picioare, deoarece nici pământul și nici iadul nu-l pot altera. „Acesta este decretul Meu”, spune Domnul, „duceți-l la îndeplinire, voi, sfinții îngeri, smulgeți-l de la porțile raiului, voi, dracilor, dacă puteți, dar voi nu puteți altera decretul, va sta în picioare pentru totdeauna”. Dumnezeu nu-și schimbă planurile. De ce ar trebui să și le schimbe? El este Atotputernic și, în consecință, poate să facă tot ce dorește. De ce ar trebui să se răzgândească? El este atot-înțelept și, în consecință, nu a putut să plănuiască ceva greșit. De ce ar trebui să se răzgândească? El este Dumnezeul veșnic și în consecință, El nu poate muri înainte de a-și atinge scopul. De ce ar trebui să se schimbe El? Voi, atomi neînsemnați de pământ, efemeri, trecători ce sunteți, voi, insecte care vă târâți pe această frunză de laur a existenței, voi vă puteți schimba planurile, dar El niciodată, niciodată nu și le va schimba pe ale Sale. Mi-a spus El că planul Său este să mă mântuiască? Atunci eu sunt pentru totdeauna în siguranță.

„Numele meu scris în palmele Sale

Veșnicia nu-l va șterge,

Gravat în inima Sa rămâne

Ca semn al harului de neșters”.

Eu nu știu cum unii oameni reușesc să fie fericiți, care cred că un creștin poate să cadă din har. Trebuie să existe ceva foarte laudabil în ei pentru ca ei să fie în stare să trăiască o zi fără descurajare. Dacă nu aș crede doctrina perseverenței sfinților până la sfârșit, cred că, dintre toți oamenii, eu aș fi cel mai nefericit, deoarece mi-ar lipsi orice sursă de alinare. Nu aș putea spune în orice situație m-aș afla că eu sunt ca o fântână ale cărei izvoare nu seacă, ci aș fi obligat să împrumut analogia unui izvor intermitent care poate seca oricând sau analogia unui rezervor de la care nu mă pot aștepta să fi tot timpul plin. Eu cred că cei mai fericiți creștini și cei mai adevărați creștini sunt aceia care niciodată nu îndrăznesc să se îndoiască de Dumnezeu, dar care primesc Cuvântul simplu, așa cum este, și-l cred fără să pună întrebări, doar nădăjduind că, dacă Dumnezeu a spus astfel, se va face. Aduc mărturia mea de bunăvoie și spun că nu am niciun motiv, nici măcar umbra vreunui motiv, să mă îndoiesc de Domnul meu și provoc cerul și pământul și iadul să aducă o singură dovadă cum că Dumnezeu este un mincinos. Din adâncimile iadului îi chem pe diavoli și de pe pământ îi chem pe toți credincioșii încercați și suferinzi și înaintea raiului apelez provocând experiența sfinților spălați în sânge să se pronunțe - și nu se va găsi, în aceste trei domenii nici măcar o singură ființă care să poată dovedi ceva împotriva credincioșiei lui Dumnezeu, sau să poată slăbi credibilitatea promisiunilor Lui pentru robii Săi.

Sunt multe lucruri care se pot sau nu se pot întâmpla, dar următoarele versuri se vor împlini întocmai:

„El va prezenta sufletul meu

Nepătat și desăvârșit,

Înaintea slavei feței Lui,

Cu mari bucurii divine“.

Toate scopurile oamenilor au fost înfrânte, dar nu și scopurile lui Dumnezeu. Promisiunile omului pot fi încălcate - multe din ele sunt făcute pentru a fi încălcate - dar promisiunile lui Dumnezeu vor fi împlinite întocmai. El este un făcător de promisiuni, dar El niciodată nu este un încălcător de promisiuni. El este un Dumnezeu care-Și ține promisiunile și fiecare om din poporul Său va fi o dovadă acestei credințioșii divine. Aceasta este încrederea mea personală și plină de recunoștință: „Domnul va desăvârși lucrarea pe care a început-o cu mine” - nevrednicul de mine, pierdutul și ruinatul ce sunt. El mă va mântui în continuare, și:

„Eu, printre mulțimea celor spălați în sânge,

Voi flutura frunze de palmier și voi purta coroana,

Și, cu voce tare, biruința o voi proclama!”

Eu mă îndrept înspre un ținut pe care plugul niciodată nu l-a arat, un ținut unde totul este mai verde decât în cele mai bune câmpii ale pământului și mai bogat decât cele mai abundente recolte pe care ți le poți imagina. Eu merg înspre o clădire având o arhitectură mult mai splendidă decât orice clădire construită de mâini omenești. Ea nu este gândită de muritori, ci este „o casă a lui Dumnezeu, o casă care nu e construită de mâini, veșnică, în paradis”. Tot ceea ce voi cunoaște acolo și toate lucrurile de care mă voi bucura acolo, le voi primi din mâinile Domnului meu și când, într-un sfârșit, voi ajunge înaintea Lui voi zice:

„Harul doar să fie întronat

De-a lungul veșnicelor zile

El așează în rai piatra cea mai înaltă

Căci merită din plin slăvită”.

NICIO LIMITĂ ASUPRA MERITELOR SÂNGELUI LUI HRISTOS

Știu că există unii care cred că este necesar sistemului lor teologic să limiteze meritele sângelui lui Isus. Dacă sistemul meu teologic ar avea nevoie de o asemenea limitare, l-aș arunca la gunoi. Eu nu pot, eu nu îndrăznesc, să permit acestui gând să-și facă locuință în mintea mea, deoarece mi se pare un gând vecin cu blasfemia. În lucrarea sfârșită a lui Hristos eu văd un ocean de merite, ocean fără fund în care ochii nu văd niciun țarm. A trebuit să existe suficientă eficiență în sângele lui Hristos, încât, dacă Dumnezeu ar fi dorit, El ar fi putut să mântuiască nu numai lumea noastră, ci chiar și alte zeci de mii de astfel de lumi care au călcat porunca Creatorului. Odată ce ai admis infinitatea meritelor lui Hristos, să le limitezi este de neconceput. Atunci când ai o Persoană Divină ca jertfă, nu se poate concepe o valoare limitată, iar măsurătorile omenești nu-și au sensul în ceea ce privește jertfa Divină. Intenția scopului Divin este cea care determină aplicabilitatea jertfei infinit de valoroase, fără a o schimba însă într-o lucrare finită. Gândește-te la numărul acelor asupra cărora Dumnezeu a revărsat deja harul Său. Gândește-te la nenumărații sfinți din rai. Dacă ar fi să fii prezentat acelei mulțimi, ți-ar fi mai ușor să numeri stelele sau firicelele de nisip de pe o plajă decât să numeri multitudinile care există chiar acum înaintea tronului. Ei au venit de la Est, Vest, Nord și Sud, și stau de vorbă cu Avraam, Isaac și Iacov în Împărăția lui Dumnezeu. Și, pe lângă mântuiții din rai, meditează la mântuiții de pe pământ. Binecuvântat să fie Dumnezeu: eu cred că aleșii Săi de pe pământ se numără cu milioanele și vin zile mai luminoase ca acestea când mulțimi peste mulțimi vor fi aduse la Mântuitorul și se vor bucura în El. Iubirea Tatălui nu este doar pentru puțini, ci pentru o mulțime excesiv de mare. „O mare mulțime, care nu poate fi numărată” va fi găsită în rai. Un om poate recunoaște cifre imens de mari. Puneți Newtonii în funcțiune, activați cele mai puternice instrumente de calculat și ele vă vor calcula cifre impresionante, dar Dumnezeu, și numai Dumnezeu, poate număra mulțimea aceea mare a răscumpăraților Săi.

Eu cred că vor fi mai mulți oameni în rai decât în iad. Dacă cineva mă va întreba de ce cred aceasta, eu voi răspunde că în Hristos toate lucrurile trebuie să aibă întâietate și eu nu pot concepe cum Hristos poate avea întâietate dacă sunt mai mulți oameni în împărăția lui Satan decât în paradis. În plus, nu am citit niciodată cum că trebuie să existe în iad o mulțime mare care nu se poate număra. Eu mă bucur gândindu-mă că toți copiii, imediat după ce mor, aleargă cu grăbire în rai. Gândiți-vă ce mare mulțime de copii va fi acolo! Apoi, există în cer nenumărate miriade de duhuri ale oamenilor drepti care au fost desăvârșiți – răscumpărații din toate națiunile, și rude, și oameni, și limbi câte au fost până acum, și vin vremuri și mai bune când religia lui Hristos va fi universală, când:

„El va domni de la o margine la cealaltă,

Cu stăpânire nelimitată”.

Când împărății întregi se vor pleca înaintea Lui și când națiuni se vor naște într-o singură zi și în acea mie de ani a marelui stat milenar vor fi destui mântuiți pentru a compensa deficiența

de mântuiți din cele câteva mii de ani care s-au scurs înainte. Hristos va fi Stăpân peste tot și laudele Sale vor fi auzite în fiecare ținut. Hristos va avea întâietate în sfârșit. Vagoanele Sale vor fi mult mai mari decât căruțele nemilosului stăpân al iadului.

ISPĂȘIREA NU ESTE UNIVERSALĂ

Unii oameni iubesc doctrina ispășirii universale, deoarece ei spun: „Este atât de minunat. Este o idee atât de plăcută ideea cum că Hristos a murit pentru toți oamenii”, spun ei, „există ceva în ideea aceasta care place instinctelor umanității”. Eu admit că această idee place umanității, dar frumusețea poate deseori să fie asociată cu falsitatea. Există multe lucruri pe care eu le-aș putea admira la această teorie a răscumpărării universale, dar voi arăta implicațiile absolut necesare ale acestei teorii. Dacă Hristos a intenționat să-i mântuiască pe toți oamenii pe acea cruce, atunci El a intenționat să-i mântuiască pe aceia care erau pierduți înainte ca El să moară. Dacă doctrina aceasta este adevărată, că El a murit pentru toți oamenii, atunci El a murit pentru unii care erau în iad înainte ca El să vină în lume, deoarece, fără îndoială, existau mulți oameni care au fost aruncați acolo din pricina păcatelor lor. Încă o dată, dacă a fost intenția lui Hristos să-i mântuiască pe toți oamenii, cât de deplorabil a fost El dezamăgit în așteptările Sale, deoarece avem propria-I mărturie potrivit căreia există un lac care arde cu foc și pucioasă și în această prăpastie blestemată au fost aruncați, potrivit teoriei ispășirii universale, chiar persoanele care au fost cumpărate cu sângele Său. Conceptul acesta mi se pare mie de o mie de ori mai repulsiv decât oricare din acele consecințe asociate doctrinei Calviniste și biblice a ispășirii speciale și particulare. Gândul cum că Mântuitorul meu a murit pentru oameni care au fost sau sunt în iad mi se pare mult prea oribil. Gândul cum că El a fost Substitutul tuturor fiilor oameni pe acea cruce și că Dumnezeu, după ce mai întâi L-a pedepsit pe Cel care a fost Substitutul a decis să pedepsească mai apoi păcătoșii în locul cărora a murit la cruce pare a fi în conflict cu toate ideile mele despre dreptatea Divină. Ideea potrivit căreia Hristos a oferit o ispășire și o satisfacție a dreptății pentru păcatele tuturor oamenilor și totuși unii din acești oameni sunt pedepsiți totuși pentru păcatele pentru care Hristos a făcut deja ispășire mi se pare mie că atribuie lui Iehova o monstruoasă nedreptate care mai degrabă trebuie atribuită lui Saturn, lui Ianus, zeul hoției, sau celui mai diabolic zeu păgân. Domnul să ne păzească, să nu gândim vreodată într-un asemenea mod despre Iehova, Dumnezeul nostru drept și înțelept!

Nu există suflet care susține mai ferm ca mine doctrinele harului și, dacă vreun om mă va întreba dacă îmi este rușine să fiu numit Calvinist, eu voi răspunde: Eu doresc doar să fiu numit creștin, dar dacă mă întrebi dacă susțin perspectivele doctrinale susținute de Jean Calvin, eu răspund că, în principiu, le susțin și mă bucur să mărturisesc aceasta. Dar departe de mine ideea cum că Sionul este locuit numai și numai de creștini calviniști sau să cred că nu există alții care sunt mântuiți fără să susțină vederile noastre doctrinale. Lucruri foarte urâte au fost spuse despre caracterul și despre starea spirituală a celui care este numit prințul modern al Arminienilor, John Wesley. Eu pot doar să spun în ceea ce-l privește pe dumnealui că, cu toate că detest multe din

învățăturile pe care le-a predicat, totuși, pentru omul în sine am o reverență pe care nu o mai am pentru niciunul din urmașii săi și dacă ar fi ca încă doi apostoli să fie adăugați în rândul celor doisprezece, nu cred că s-ar putea găsi oameni mai potriviți decât George Whitefield și John Wesley. Caracterul lui John Wesley stă deasupra oricărui reproș în ce privește lepădarea de sine, râvna, sfințenia și părtășia cu Dumnezeu. El a trăit cu mult deasupra nivelului obișnuit al creștinului tipic și a fost unul din cei pe care „lumea nu-i merita”. Eu cred că există mulțimi de oameni care nu pot vedea aceste adevăruri sau, cel puțin, nu le pot vedea în forma în care le punem noi, și care, totuși, L-au primit pe Hristos ca Mântuitor al lor și sunt la fel de dragi inimii lui Dumnezeu ca și cel mai sănătos calvinist dinăuntrul sau din afara raiului.

EVANGHELIA ÎNTREAGĂ

Nu cred că sunt diferit de vreunul din frații mei hyper-calviniști în ceea ce cred, dar sunt diferit de ei în ceea ce privește lucrurile pe care nu le cred. Nu susțin mai puțin decât ei, dar susțin mai mult, cred eu, puțin mai mult din adevărul revelat în Scriptură. Nu există doar acele învățături cardinale ale Scripturii prin care să ne îndreptăm corabia vieții înspre Nord, Sud, Est sau Vest, ci pe măsură ce studiem Cuvântul, începem să învățăm câte ceva despre Nord-Vest și despre Nord-Est și toate celelalte direcții care se cuprind între cele patru puncte cardinale. Sistemul de adevăr revelat în Scripturi nu este doar o linia dreaptă, simplă, ci două astfel de linii și niciun om nu va reuși să obțină o vedere bună asupra Evangheliei până când nu află cum să privească înspre amândouă liniile simultan. De exemplu, citesc într-o Carte a Bibliei: „*Și Duhul și Mireasa zic: "Vino!" Și cine aude, să zică: "Vino!" Și celui ce îi este sete, să vină; cine vrea, să ia apa vieții fără plată!*”. Totuși, eu sunt învățat în altă parte a Bibliei că „*nu atârână nici de cine vrea, nici de cine aleargă, ci de Dumnezeu care are milă*”. Văd, într-un loc din Scriptură, providența lui Dumnezeu peste tot ce a creat, și totuși văd, de asemenea, și nu mă pot abține să nu văd, că omul trăiește cum dorește și că Dumnezeu a lăsat acțiunile omului, într-o mare măsură, voinței libere a acestuia. Acum, dacă ar fi să declar că omul a fost atât de liber să acționeze încât nu a existat niciun control al lui Dumnezeu asupra acțiunilor sale, aș fi adus foarte aproape de ateism. Dacă, pe de altă parte, declar că Dumnezeu conduce universul în așa fel încât omul nu este destul de liber pentru ca să fie responsabil, aș fi adus imediat în prăpastia antinomianismului sau a fatalismului. Faptul că Dumnezeu predestinează și faptul că, totuși, omul este responsabil, sunt două realități pe care puțini le pot vedea într-un mod clar. Ele sunt considerate drept inconsistente și contradictorii, dar nu sunt. Vina este în slaba noastră abilitate de a le înțelege. Două lucruri adevărate nu pot fi contradictorii. Dacă, deci, găsesc că, într-o parte Biblia ne învață că totul este rânduit mai dinainte, și este adevărat, și găsesc, de asemenea, în altă parte a Bibliei că omul este responsabil pentru toate acțiunile sale, și știu că și aceasta este tot adevăr, atunci numai din cauza nebuliei mele îmi imaginez că aceste adevăruri se pot contrazice. Nu cred că ele pot fi puse laolaltă și unite pe vreo nicovală omenească, dar cu siguranță că ele vor fi una în veșnicie. Aceste învățături sunt ca două linii care sunt aproape paralele în așa fel încât mintea umană care le urmărește până se pierd la orizont nu va descoperi niciodată că ele de

fapt se întâlnesc, dar ele cu siguranță că se întâlnesc și se vor întâlni undeva în veșnicie, aproape de tronul lui Dumnezeu, de unde izvorăște orice adevăr.

Traducere: Paul Timoce